

Miklya Luzsányi Mónika

DIZNILEND

Undok egy reggel volt, ilyenkor rühellem a tükrot, megmutat mindent, pedig múltkor, amikor kint voltunk mucival a palatinuszon, majd eldobta a törülközőjét, basszus, Dia, hogy neked aztán sehol egy narancsbőr. Persze én meg belevigyorogtam a képébe, és nincsenek még szarkalábaim sem, tudod, a bőrömet anyutól örököltem, neki hatvanévesen is olyan az arca, mint az őszibarack, kicsit ráncos őszibarack, de ezt mucinak nem kell feltétlenül tudnia. De hiába az öröklött kondíciók, ha végigbulizol egy éjszakát, nem leszel reggel katerinazétadzonsz, ráadásul elszúrtam a sminket már az alapozásnál, lemosó, aztán újat fel megint, de az sem segített, a harmadik x-en és negyedik exen túl már csak az onkológia következik, be tudtam volna húzni annak az öregedő rinyának ott a tükörben, fogd vissza magad, még te mersz nekem dumálni azok után, ami tegnap este történt.

Igen, igen, már megint Kristóf miatt hánytam magamtól, hülye voltam, amikor bedőltem neki, de nem tehetek róla, Kristófban én még mindig reménykedek, nem fogom kinőni soha, mindig azt várom, hogy kiderül, tényleg ő a szőke herceg, pedig már amikor felhívott, akkor is tudtam, hogy csak a dekoráció miatt kellek neki, ne legyen olyan feltűnő, hogy a srácok miatt megy a mammutba. De ha őszinte akarok lenni, akkor nem csak Kristóf miatt, bizsergett mindenem, pasi nélkül negyedik hónapja, a vágóhidas norbiról lettem, olyan szépen kért, értsem meg, neki fontosak a gyerekei, megértettem, főleg, hogy kifizetett előre fél évet a tőkölín, labkért, rezsit, mindent, hogy legyen időm rendezni az egzisztenciális problémáimat, jó, jó, de a szexuálissal mi lesz, harminc-egynéhány évesen nem olyan egyszerű pasit fogni.

Eltelt négy hónap, és semmi, be voltam zizzenve teljesen, a fekete sztreccs ruhát húztam fel, amit a bellamiában vettem egy preklímoxos rohamomban, ráköltöttem a fél fizetésemet, sőt egy kicsit többet is. Akkor is magam alatt voltam teljesen, rohadt gusztustalan, nyákos, szürke nap volt, lötyyedtek még a falevelek is az ágakon az esőtől, azt hittem, sose lesz többé nyár, hát muszáj volt elhítenem magamról, hogy jó nő vagyok, hogy harmincon túl is mutogathatom a combomat, hogy feszes a mellem és a fenekem, még akkor is, ha az anorexiás elárúsító csajhoz képest anyamedve vagyok, ezt akarja megvenni, ezt baszd meg, és kivillantottam rá a fogsorom, még szerencse, hogy nincsen koronám. Vádító az a sztreccsfekete, teszteltem már a bélán is, mucit majd megölt, de én tök rendes voltam, tényleg, nem adtam alkalmat a bélának, pedig akkor még nem is tudtam, hogy revansot vehetek-e miatta valaha a mucin.

A sztreccsfekete be is jött, pedig amikor megérkeztünk a diszkóba, az aligtizen kislibáktól lehervadtam egy pillanatra, de nem tartott sokáig, mert azonnal megéreztem, hogy néznek, nem is akárhogy, hanem azzal a tipikus magamra húzlak most rögtön tekintettel. Arab volt, olajos bőrű, fekete, göndör és szőrös mindenütt, nálam egy tízzel fiatalabbnak saccoltam, de nem izgatott, vagyis hogy igen, nagyon is, olyan sokat ígérően domborodott a nadrágja középtájt, meg egyébként is sose voltam még színes sráccal. A kálmikát hagyjuk ki, jó, ő egy egészen más téma, akkor még egyébként is gimis voltam és polgárpukkasztó, vagyis deviáns, merthogy polgárok akkor még nem voltak. Ha mást nem, hát pukkasztottam az anyut, ette a fene a párttaggyűlésen

a biztosítótűim, pengés fülbevalóm meg kálmi miatt, aput meg nem kérték fel a bucsai téeszelnők temetésén beszédre, anyu otthon hisztériázott, ahányszor szóba jött, még a baboskendője se tetszett neki, pedig mondtam, hogy jobb, mint az úttörő, bevezethetné, aztán bekattant, és átíratott szolnokra, sok volt neki a kálmi meg a ricse.

Szóval, ami volt köztünk a kálmival, még aktusnak sem nevezhető, csak élvezetnek, de egy arabbal vagy négerrel még tényleg nem, szóval szívesen kipróbálnám. Ezzel is a mammutban jó darabig szemeztünk a vodkanarancsa mögül, Kristóf akkor már lelépett egy vékony csontú, csúnya fiúval, az arabnak meg a szeme benne a dekoltazsomba. Persze a mucu elsőre látta volna, mi az ábra, a bélán is látta még annó, azonnal bejelentette rá az elsőbbségi jogát, ha dobod, az enyém, de inkább ne, ismerlek, hamar beparázol, ha nincs fix pasid, érdemes tartani egyet, még ha öreg és kopasz is, kell valami kis biztonság. De ez azért nem akadályozta meg, hogy megcsinálja a saját kis biznisztét, az első dolga volt, hogy lebuktatott a béla előtt, találkozta már a fiával, tünevény, a béla orrán lecsúszott a szemüveg, úgy bámult rám, nem is tudtam, hogy van fiad, ó, van neki, és már elég nagy, mennyi is, tizenkettő. Ezer szerencséje a mucinak, hogy otthon megtanítottak viselkedni, de én ennek a rinyának többet semmit, az biztos, még volt képe mosolyogni, neked úgysem kellett volna a béla hosszú távon, mi meg elég jól kijövünk. Ebben mondjuk igaza volt, a bélát nem kívántam a hátam közepére sem sokáig, az ágyában meg még addig se, úgy fújtatott minden alkalommal, mint egy gőzmozdony, aztán meg lehengeredett rólam, és már horkolt is, na, ha ez kell a mucinak, akkor vigye. A mucinak persze nem ez kellett, hanem teneriffe, costa brava meg rialto de mare, évekig úgy tűnt, hogy ezzel a húzásával lekörözött, ahhoz, hogy visszavágjak, valami nagyobb fogás kellett, gazdag pasi, biztos kapcsolat.

A színes srác a mammutban még a vodkanarancs mögül sem tűnt egy örökélet biztosításnak, de egy-két hetet megszavaztam neki, legalább egy kellemes estét, a második vodkanarancsot már ő hozta ki, odaült mellém, annyira talán mégsem volt fiatal, csak jó karban, megkönnyebbültem kicsit, meg hálát adtam a jóistennek, hogy indulás előtt átfestettem a hajam. De az arabot nem érdekelte a hajam, csak nyaktól lefelé bírt tájékozódni, ha egy halovin lámpást húztam volna a fejemre, azt se vette volna észre, be volt rám indulva teljesen, legalábbis azt hittem, tényleg rám, míg véletlenül ki nem rántotta a zsebéből a viagrát. Ha nem kerül elő Kristóf, még nagyobb lett volna a gáz, úgy fel volt pörögve, hogy attól féltem, ott erőszakol meg az üvegasztalon, de Kristóf helyzetette seperc alatt, hála istennek nem látszik rajta, hogy buzi, na jó, én nem mondhatok ilyet, szóval, Kristófképes konzolidáltan viselni a másságát, persze a muszklijával meg a kocka hasával könnyű neki, beájult az a kis girhes is, akit felcsípett, amíg én a viagrás arabbal flörtöltem, Kristóf elment a budiban análishan és orálishan is.

A szóke herceget hozta megint, mint egy diznifilmben, szó szerint a karjában menekített ki, már a mammutban bőghetnékem volt, de tartottam magam, na, most akkor vigyél el valahova, ahol legalább táncolni tudok, ha már így szarban hagyta. Átmentünk a szilvermúnba, és persze áttáncoltuk az egész éjszakát, és csak a negyedik vodkanarancs után jött csak rám az első sírógörccs. Na, ne bőgj már, kamparit rendelt Kristóf, édes, keserű, összeragadt tőle a szám, beszélni sem tudok, akkor ne beszélj, táncolj, jó, de lassúzni nem fogok veled, aztán persze mégis, ciki lett volna épp a lassúnál leülni. Meg én még mindig olyan hülye vagyok, hogy reménykedek, na, most jön el a megváltás pillanata, megnyílnak az egek, Kristóf megvilágosul, vagy legalább elfelejti kendereskét meg gica bát, de ha azt se, nem baj, csak egyszer legyen férfi végre nekem is. Hát, persze nem, azon az estén sem történt meg a csoda, pedig olyan a

teste, mint a dávidé a talapzaton, fájdalom, a farka is, én már mindent bevettem, amit csak tudok, de nem, ne csináld, Dia, veled úgyse menne, na kösz, bocs, nem úgy értettem. Hajnal volt, mire hazaértünk, szeretlek, Dia, én is, drága, és egy búcsúpuszit nyomtam a homlokára, belül meg forrt ezerrel a katlan, az arabtól meg Kristóftól fel voltam pörögve rendesen, miért van az, hogy én mindig az ilyen perverz hülyéket fogom ki, jó, visszaszívom, Kristótot kölyökkora óta ismerem, még gondolatban sem mondhatok rá ilyet, az az arab is, tudja fene, mért kell neki viagra, lehet, hogy megvan neki is a maga baja.

Kristóf volt az első, akinek odaadtam volna magam, akár már nyolcévesen, egy bandába verődünk hasonló korú gyerekek, kendereskét akkor jó ha lakták ezerkétszázán, ma már csak a fele, tízen, tizenheten tartoztunk a bandához, a mienket Kristóf vezette, frankón megszavaztuk, titkos szavazás meg minden, zászlót csináltunk meg bunkert a szittyósba, dékány nóri apja volt a gátőr, ő tanított meg minket nádat vágni, kévét kötöttünk, azokat borogattuk össze, abból lett a bunker, fölül meg összekorcoltuk, tutira, mint a pákászok régen. Ezt is dékány nóri apja mondta, a pákászok pákával pákásznak, mi is próbáltuk, de belepotyogtunk a vízbe, békát nem lehet szigonyozni, ahhoz nagyobb állat kell, az meg nem volt már a berettyóban, de azért folyó volt még, nem olyan békanyálás pocsolya, bőgni tudnék mindig, mikor átmegyünk a halápi hídon. Mondogatták akkor is, de nem hittük, a tanárok figyelmeztettek, ne járjunk ki, szeszélyes folyó a berettyó, nem tudni, hol ás kutat magának, merre vannak örvényei, de nem is az, súgták meg négy szemközt, mert erről azért nem illet, debrecen szennyvizét is beleengedik, tisztítatlanul persze, a hortobágyba nem lehet, az mégiscsak védve.

Nem hittük el, basszus, ott fürödtünk a szarban, de eskü, hogy akkor még nem látszott, öntisztított a folyó, békanyál meg bűz semmi, csak a szittyós lett egyre nagyobb, de annak még örültünk is, kijöttek a halápvégiek, meg a trafósok, na, akkor tört ki a háború, mert az az elekpityu bandája volt, rühellte Kristótot, tán az apja végett, nem tudom. Nyilván lehetett ebben egy kis kasztosodás is, ha visszagondolok, tényleg, mi mindannyian funkcionáriusgyerekek, de legalábbis értelmiségi, a halápiak a csórik, a trafóból meg a templomosok, de nem volt ez így kimondva, csak most áll össze, ismerjük egymást, összeszoktunk. Mi kádergyerekek jobban összetartottunk, mint a trafósok például, azok gondolom a pappal mehetek ide-oda, volt egyszer egy fiatal, az vite őket szalonnát sütni a szíksósra, apu őrjöngött, gica bácsi csak nyugtatta, és aztán tényleg rendbe jött minden, mert a kispapot elhelyezték, és hoztak egy öreget, az nem csinált semmit, hát nem megmondtam neked, sanyikám, várjuk ki a végét. Nekünk meg, tudod, voltak ilyen szakszervezeti üdülések, apu meg a Kristóf apja jóban voltak mindig, szóval mi egy helyre kaptuk a beutalót, kirándulások is, meg a vacsorák, novemberhét, áprilisnégy, a tanácsháza udvarán halászlé, bográcsgulyás, mi meg csak együtt már kölyök korunk óta.

Ez maradhatott meg Kristófban is, azért karolt fel anyyira, ki voltam borulva, kendereskén állt a bál, anyu őrjöngött, ide a lábad többé be nem teszed, Jázon sírt a nagyanyja karján, nekem a mellem, mint két nagy duda, folyt belőlük a tej, feszített, majd szétrobbant, adjátok ide, nem, jobb ha már most átszokik a tápszerre, nem lesz úgyse, aki szoptassa. Borogatni kellett, anyyira begyulladt, lázam is lett tőle, tejláz, azt mondta az orvos, apassza el, ha nem akarja szoptatni, ordítani szerettem volna, de én akarom, anyu egy ötszázast dugott a körzeti orvos zsebébe, köszönjük zsilák elvtárs, a többi majd mi itthon megoldjuk családilag.

A nővérszállón nem volt más csak a muc, neki bőgtem el magam a kevert meg a szofi mellett, mert hiába könyörögtem anyunak, ne vegyétek el tőlem, miért, mit

akarsz vele, intézetbe dugni, vagy a nővérszállásra viszed, egy gyereknek normális körülmények kellenek, hogy felnevelődjön, pártunk és kormányunk dicsőségére, de ezt már csak a hubertusz mondatta velem, vagy a kevert, eskü, hogy így volt, azért kellett nekik a Jázon, a pártfegyelem miatt.

Amíg én újavárra nem kerültem gimibe, el nem tudtam képzelni, hogy máshol nem az van, mint kendereskén, fényes szelek fújdogáltak ott még nyolcvanötben is, anyu kispajtásoknak szólította a tanítványait, az úttörőszobában lenin több példányban, még ma is tudom az életrajzát, úgy belém verte gyula bácsi párusszki, amikor készülünk zánkára hetedikben. A szocialista embertípus nem lesz lányanya, a kommunista anyaeszmény viszont küzd, mint oroszlán a gyermekeiért, elhagyott unokáit istápolja, anyu megdicsőült Jázontól, az érdemrend mellé jól jött a bizonyíték, hogy nem csak az iskolában fontos az eszme, ebbe a házba csak akkor teszed be a lábad, ha lesz normális munkád, lakásod, ha biztosítani tudod a gyerek jövőjét. Tíz centivel a beton fölött libegett, ahogy tolt a babakocsit végig a vöröshadseregen, megszabadulhatott tőlem végre legálisan is, mert azt azért mégse, hogy én rockerekkel meg kálmival, egy anyaeszmény még a rendőrörsöt is megbocsátja, de az unokáját nem hagyja zsenge korában megmételezni. Nem is ez bántott, megszoktam, hogy én vagyok a társadalom gennyes kelése, hanem Jázon, hogy rá is bélyeget sütött, a gyerek semmiről sem tehet, nem lehet rajta számon kérni az anyja vétkét, mondta anyám, na, innen el volt ásva kendereskén Jázon, tudom, ott nőttem fel, emlékszem a kismaté gyerekeire, azok se tehettek róla, hogy az apjuk megkéselte a nagyanyjukat, mégse játszott velük senki, bandához sem tartoztak, csak maguknak, egyedül, aztán volt szörnyülködés a faluban rendesen, amikor a kismatécsabi feltörte a takarékot tizenhat évesen.

Amikor a Jázon született, aputól már nem vártam védelmet, főleg nem anyuval szemben, nem látott, nem hallott, még a családjában sem, aktatáskájában hordta a párthűségét, nyugtot akarok, hagyjatok békén, elég nekem az iskola, úgy rúgott ki az anyu páros lábbal, hogy még a kutyák sem ugattak utánam kendereskén. Nem volt más választásom, tényleg, ott kellett hagyni Jázont, a nővérszállóra nem vihettem, a hetes bölcsődénél meg jobb kendereske is, egyébként sem lett volna hétvégén hova, kéthetes se volt a gyerek, és én már a nővérszállón ittam a kevertet.

Kristóf akkor is úgy lépett be az életembe, mint a szőke herceg, csak a fehér ló hiányzott alóla, meg persze derék alatt mással is gond volt, de akkor még tudta a fene, nem sejtettek kendereskén se semmit, mert Kristóf akkoriban csak gica bácsival, az meg nem tűnt fel, merthogy családi viszony, az se, hogy nem jár lányokkal, elment kőliba tizennégy évesen, csak hétvégén jött haza, komoly fiú volt, senki se gondolta volna róla. Amikor a keletinél összefutottunk, nem láttam már vagy három éve, egy fejjel kilógott a tömegből, integetett messziről, azt hitte, én csak átutazóban, Dia, drága, mi hír kendereskén. Akkor jöttem megint épp otthonról, Jázon nem ismert meg, azt mondta nekem, néni, ha nem éppen akkor találkozok vele, lehet, hogy nem bőgöm el magam annyira. Bizonytalan volt minden, illetve ami biztos, az meg szar, és olyan jó volt, ahogy átölelt, én meg a bajcsizsilinszki közepén belezokoghattam a bánatomat abba a széles vállába, feszültek az izmai, ahogy átkarolt, beajultam teljesen, azt hittem, tényleg olyan kemény tőkű srác, mint amilyennek látszik, hát nem, de a szíve nagy, és a lakása is, költözz hozzám, Dia, nem lakhatsz azon a rohadék munkásszállón, nem neked való.

Muci segített összepakolni, mert a bugyjaimat se találtam meg, olyan boldog voltam, csak fél szavakat tudtam dobálni kendereskéről, meg a párttitkár apjáról, meg a szakszervezeti mikulásról, akinek együtt énekeltük el a hulla pelyhest hatvankilencben

vagy hetvenben. A szittyóst se bírtam elmesélni rendesen, csak hogy gyerekkorunkban mennyit piszkáltam, egészen addig, míg meg nem vert, két vállra fektetek, kis szaros, hogy mersz velem kikezdeni, de én már akkor is csak azért, hogy teperjen le, szorítson maga alá. Anyu kivolt teljesen, amikor meglátta a kék-zöld foltokat, de ha kitépték volna a nyelvem, akkor se mondtam volna meg, honnan szereztem, főleg, hogy kitől. Ennyi talán, amit elmondhattam róla normálisan, mucu meg bólogatott, tutira vette, hogy összejövünk, mi a francért hívott volna különben, bejössz neki, majd meglátod.

Akkora volt a hátizsákom, hogy a fél skálametró belefért volna, de végigtáncoltam a mozgólépcsőt lefelé, bejövök neki, bejövök, anyuék is megnyugszanak kendereskén, meg a falu is, nem kívánhatnak jobbat, a párttitkár fia meg az iskolaigazgató lánya, éppen összeillenek, élünk majd együtt, szeretetben, békességben, a párt és munkásosztály őriző tekintete követi lépteink, csinálunk majd sok kis szocialista embereszményt, szívem szerint egy tacepaót akasztottam volna a nyakamba, én leszek a Salamon Kristóf új nője. Milyen hülye is voltam, hogy nem vettem észre azonnal, amint beléptem a lakásába, hogy nem volt neki régi sem, Kristóf lakásának nem volt nőszaga, sose járt abban valamirevaló fehérszemély.

Na, tőlem se lett ott nőszag, egy hétig se bírtam nála, vergődtem az ágyban éjszánkánként, az ágyneműjének pont olyan illata volt, mint az ingeinek, nyilván ugyanaz a mosópor, rágtam az öklöm, és szagolgattam az ágyneműt, mért nem jön át, mi a francért, ha összetalálkoztunk az előszobában, megremegett a térdem, és próbáltam természetesen viselkedni, észre ne vegye, hogy ugranék rá máris. A harmadik nap után viszont már nem érdekelt, azt akartam, hogy vegyen észre, igenis, azt a kék szuperminit vettem fel, a rákócín túrtam a ruti butikban, akkor még nem volt tanga, de két számmal kisebb bugyit húztam alá direkt, lógjon ki a fél seggem. Az se jött be, őrjöngeni tudtam volna, itt élek egy fedél alatt ezzel a jó pasival, de ha erényöv lenne rajtam, tutira többet kefélnék. Komolyan azt hittem, hogy impotens, nem vettem észre az eltűnéseit, hogy nyüzszíteni tudna a szerencsétlen sokszor, azért járja egész éjszaka a várost, mert nyíltan akkor még nem lehetett, a dunakorzón rendőrök dekkoltak, lesték, kit kaphatnának el a srácok közül.

Ha ebben a kurva rendszerváltozásban szép volt valami, akkor az a Kristóf, tüntetni persze nem ment, és rózsaszín nadrágot se hordott, valójában nem történt semmi, csak valahogy megférfrasodott, ne röhögj, tényleg, akkor már vállalhatta nyíltan, nem csaphatták falhoz a depók azért, mert homokos. De nyolcvanötben még más volt a helyzet, Kristóf is csak titokban ment el, nekem meg az egésze fogalmam sem volt, azért rohantam el tőle olyan hülyén, amikor rájöttem, mert minálunk, falun erről egyáltalán nem beszéltek, a felvilágosító órán nyolcadikban azt mondta a védőnő, hogy a törvény bünteti, csakúgy, mint a nemi erőszakot, és szóljunk, ha ilyet tapasztalunk a környezetünkben, nem is foglalkoztatott a téma többé, ferdehajlam, normális ember nem csinál ilyet.

Mikor utána találkoztunk, nem tudtam, mit kezdjek velem, zavarban voltam még sokáig, de ő olyan drága volt, értett mindent, lefogadok, hogy a buzi ugyanolyan fogalom volt náluk is, mint az anyagyilkos vagy a reakció vagy az irredenta, akiket villamosszékbe kéne vizsgálat nélkül, a szittyóban meg csak szitokszóként, eszünkbe sem jutott, hogy jelent is valamit. Szar ez így, ehhez is kéne valami elvonó vagy tréning, vagy mit tudom én, hiába ismerem ezer éve, hiába ő az, akinek a legtöbbit, ha magához von, még ma is megrettennek egy kicsit, bekattannak a régi sztereotípiák, és hiába tudom az agyammal, belül összerándul bennem valami, hogy most akkor mi lesz, mert,

ugye csak nem normális, aztán megszégyellem magam, és átcsapok a másik végletbe, elkezdek zsiszegni, és várom, hogy folytatódik. De nem vagyok számára más, mint egy haver a szittyósból, akinek a keblén kisírhatja magát időnként, az érintései, az ölelései ugyanolyan ártatlanok, mint a berettyó partján a nádásban, ott is csak én gerjedtem be tőle.

Amikor felcsörgetett éjnek évadján, menjek érte az oktogonhoz, na, akkor mondta el gica bácsit, és lehet, hogy hülyeség, de bennem akkor kezdett oldódni a feszültség, persze nem teljesen, csak olyan elviselhetővé, nekem Kristóf mindig is frusztráció marad. Olyan egyedül volt a csóri, mint a kisujjam, előtte fél évig járt azzal a kis vörös újságíróval, aki a napikultok után rohángált, elege lett Kristóf hülyeségeiből, amit azért nem csodálok, és lelépett egy másik fazonnal, Kristóf meg összeszedett egy diszkóban valami bölcsészt az oktogonnál, vége felé jártak, amikor bejött egy nagyobb társaság. Még csak részekek sem voltak, kirángatták őket a budiból, na, hogy csináljátok, sose láttunk még buzikat baszni, aztán végigment rajtuk az egész banda, a bölcsészen is, rajta is. Azon az estén szívem szerint a két mellem közé vettem volna a fejét, úgy simogattam, ringattam volna, felejts el mindent, felejtsd el kendereskét, a szívetet, az edzéseket. De Kristóf nem tudott felejtetni, hogy a nagybátyja erőszakolta meg ötévesen, azt mondjuk nem is lehet, én erre szocializálódtam, kicsim, az idegpályáim így épültek ki.

Gica bácsiról gyerekként is hallottunk suttonni a faluban ezt-azt, de nem állt össze a kép, miért nem engedik el a szülők a fiukat a serdülő focicsapatba, nem értettem, mért nem mindegy, hol játszik a gyerekük, itthon vagy újváron, gica bácsiról csak annyit tudtam, amit anyuéktól, hogy jól fekszik pártvonalon, megyei szinten sporttitkár, tenni nem tudott ellene senki, főleg nem Kristóf, nem állhatott oda az anyja elé, leszopatta magát velem a gica bátyám. Igazság szerint nem is gica bácsin akadtam ki igazán, hanem a Kristóf apján, te nem ismered, marha nagy tahó ember, badacsonyan képes volt egy liter bort egy húzásra, még csak meg se tántorodott, olyan falu bikája, én tutira azt hittem, hogy nem is sejti, ki is miskárolná a fiát, ha megtudná, de nem, egy gyáva szar, semmi több.

Kristóf csak később mondta el az apját, amikor a Jázont már felhoztam Pestre, és mondtam, hogy apára lenne szüksége a gyereknek, férfimodell, ilyesmi, na, akkor mondta el, hogy egyszer próbálta az apjának, lehetett vagy tízéves, a varburggal mentek be újvárra venni valamit, az apja meg észrevette, hogy alig tud megülni, mi az, besóztak, nem, hanem gica bátyám, mi van vele, seggbe baszott. Az apja rákapta a tekintetét, látta rajta Kristóf, hogy felfogta, mi történt, a státusát féltette, vagy a család hírnevét, ki tudja, elütötte az egészet egy poénnal, az edzőnek az a dolga, hogy baszogasson, nem árt ezt időben megtanulni.

Az elsőre nem is emlékezett igazán, kicsi volt még, valami disznótor lehetett, behívta a nagybátyja a klotyóba, hogy segítsen megmosni a kezét, aztán elővette, láttál már ekkorát, csak a szégyen maradt meg benne élesen, hogy neki tizedakkora se volt, és most sincs, nem is lesz. Először a bokrosszigetre jártak ki együtt, madarászni, tojást kellett keresnie a bozótosban, aztán meg gica bácsi fogta marokra a kismadarat, és nem is engedte el addig, míg el nem szállt. Azt konkrétan nem tudta Kristóf, hogy mással is, vagy csak vele, az edzések jobban megmaradtak benne, mint a sziget, hiába van neki az a dög nagy lakás, azóta sem tud elmenni másként, csak nyilvános férfibudiban, orálishan vagy análisan, mindegy, vékony csontú, gyerekforma fiúkkal, amilyen ő volt kendereskén.